

Vladimír Hanuš
Na okraji ráje

Vladimír Hanuš
Na okraji ráje

Výstava *Na okraji ráje* má za cíl představit zjev současného českého výtvarného světa Vladimíra Hanuše a jeho dílo v duchu nejaktuálnějších, ale zároveň dlouhodobě zrajících postupů a myšlenek, které autora provází. Tedy, že forma světa kolem nás není pevná, ale v pohybu. Prostor a energie v něm má vždy svůj odraz a stopu...

Tento katalog uvozují dvě odborné statě, které vše objasňují. Text na úvod, který se jmenuje *Obrácené stíny*, napsal významný český historik umění Karel Srp. Závěr s jednoduchým zvoláním *Vzhůru* patří teoretikovi a znalci Hanušova díla Marcelu Fišerovi.

Albert Trnka
ředitel European Arts

Obrácené stíny

Na jedné z letošních prací, pojmenované *Bude krajinou až s ránem*, již Vladimíru Hanušovi nestačil k vyjádření obdélný formát, pokrytý akrylovou barvou. Zřetelně jej rozšířil do okolního prostoru: upevnil před něj bílé, oválné útvary, vyvolávající náznak reliéfu, a k bočním hranám i k horní hraně připevnil úzká samostatná křídla, na nichž rozvedl hlavní námět. Zvýšil tak rozpětí obrazu, který začal připomínat oltář určený k rozjímání. Hanuš se po několik desetiletí zabývá především krajinou, již postupně vymaňoval ze souvislosti se zemí a pojímal ji jako osvobozené ohraničené místo, zbavené vlivu jakékoli perspektivy a zemské přitažlivosti, takže je mohl volně naklánět, posouvat a proměňovat. V obraze *Bude krajinou až s ránem* navíc rozvinul dva náměty, jež setrvalý zájem o krajinu překračovaly a z dosavadní tvorby se před ním jen zvolna vynořovaly. Jeden se týkal obrysové linie jako zrakové hranice, propojující všechny čtyři části nosné plochy, další dvou protilehlých pólů, nacházejících se zpravidla při okrajích v levé a pravé části rámu, jež se v zárodečné podobě objevily již na *Krajině v žlutém mezipolí* (2005), jimž autor připisuje stejný význam. Obraz *Bude krajinou až s ránem* získal zřetelný syntetický ráz, jaký dosud neměly jeho žádné předcházející práce.

Hanušovy obrazy z posledních několika let se často vyznačují pronikavými hutnými monochromními tóny, vytrácejícími se při okrajích. Jejich sytost, přecházející od temné po světlou, od plné po průhlednou, vznikla mnohostranným vrstvením barvy. Tvar, vyjadřovaný často jen jedním odstínem, zůstává otevřený, jak naznačuje obrysová linie, jež jej přesahuje. Vzniká dojem, že si barva uchovává svoji potencialitu jako dějící se energie, jež se může ještě rozestoupit a rozšířit, zvětšovat se tak, aby nakonec obsadila zbývající světlé pozadí.

Během doby vyplynula před Hanušem zkušenost souběžná s přístupy gestaltpsychologie. Celkovost se pro něj stala důležitější než členitost a částečnost, byla nadřazená jednotlivým motivům, jež vnitřně propojovala, ačkoli se zdánlivě k sobě nemusely vázat. Obrysy vzájemně sousedících barevných pásem strhávaly na sebe větší pozornost než jejich plocha jako nositelka hlavního emotivního akordu. Nejpatrnější je to z obrazů s prolínajícími se oblaky a poli, dvěma nosnými motivy, sdružujícími v sobě odkazy na krajinu. Linie obzoru již nepůlila obraz na dvě stejnoměrné části: oblak a pole se odrážely v sobě tak, že se téměř nedaly od sebe oddělit. Nemuselo být bezprostředně jasné, jaké tvary se váží k jednomu z obou přírodních jevů, obzvláště když stoupaly a klesaly, aniž by se vázaly k nebi a zemi. Hanuš krajinu zúžil na její nejpodstatnější části. Prostor mu zastupovalo bílé pozadí, neobsahující předem dané souřadnice. Překonával ustálené způsoby znázornění, dodržující zemskou přitažlivost.

Co je to však za typ zkušenosti, jaký Hanuš před diváky dlouhodobě staví, zvolna prohlubuje a rozvíjí směrem k významnému vyvrcholení v obraze *Bude krajinou až s ránem*? Jeho práce mají meditativní, introspektivní a lyrický ráz, vyznačují se zjemnělou citlivostí,

obratem do sebe a rozjímavostí. Autor upřednostňoval vnitřní klid před dramatickým řezem, chvění před hřmotem, zrcadlení a odraz před ostrou skutečností, vzdálenou ozvěnu před přímým vjemem. V uzavřenosti zahlédl otevřenost, v soustředěnosti volnost, ve skrytosti svobodu. Vůle ztratila jakýkoli vliv, empatie potlačovala konstrukci, čistý zážitek překryl proměnlivou látku. Hanuš svou zkušenost vrstvil, stavěl své obrazy z prorůstajících se dojmů, jež mohou mít své pomyslné východisko v několika obrazech z roku 2005, z nichž některé dostaly název *První pole*. Odtud se odvíjí autorova představivost, která přesáhla zavedený obraz a souběžně se rozvíjela i v reliéfech, provedených z jemně barevně odstíněných, plexisklových ploch, jejichž hrany příležitostně světlékují.

Do Hanušova vyrovnání barvy a tvaru, plochy a objemu, plnosti a prázdnoty někdy zasahují stopy napodobení jako cesty, stromy, domy, postavy, jež bývají tak nepatrné, že se ztrácejí v rozměrném prostoru, staly se drobnou částí obsáhlého celku. Autorova průběžně se projasňující pocitovost, vyplývající z uvolňující se zrakové zkušenosti, na sebe váže mizející vzpomínky a letmé vjemy, záblesky vynořujících se a někdy přetrvávajících smyslových dojmů. Rozlehlý prostor, rozvinutý do podoby volných plynoucích pásem, pohltil prchavý čas.

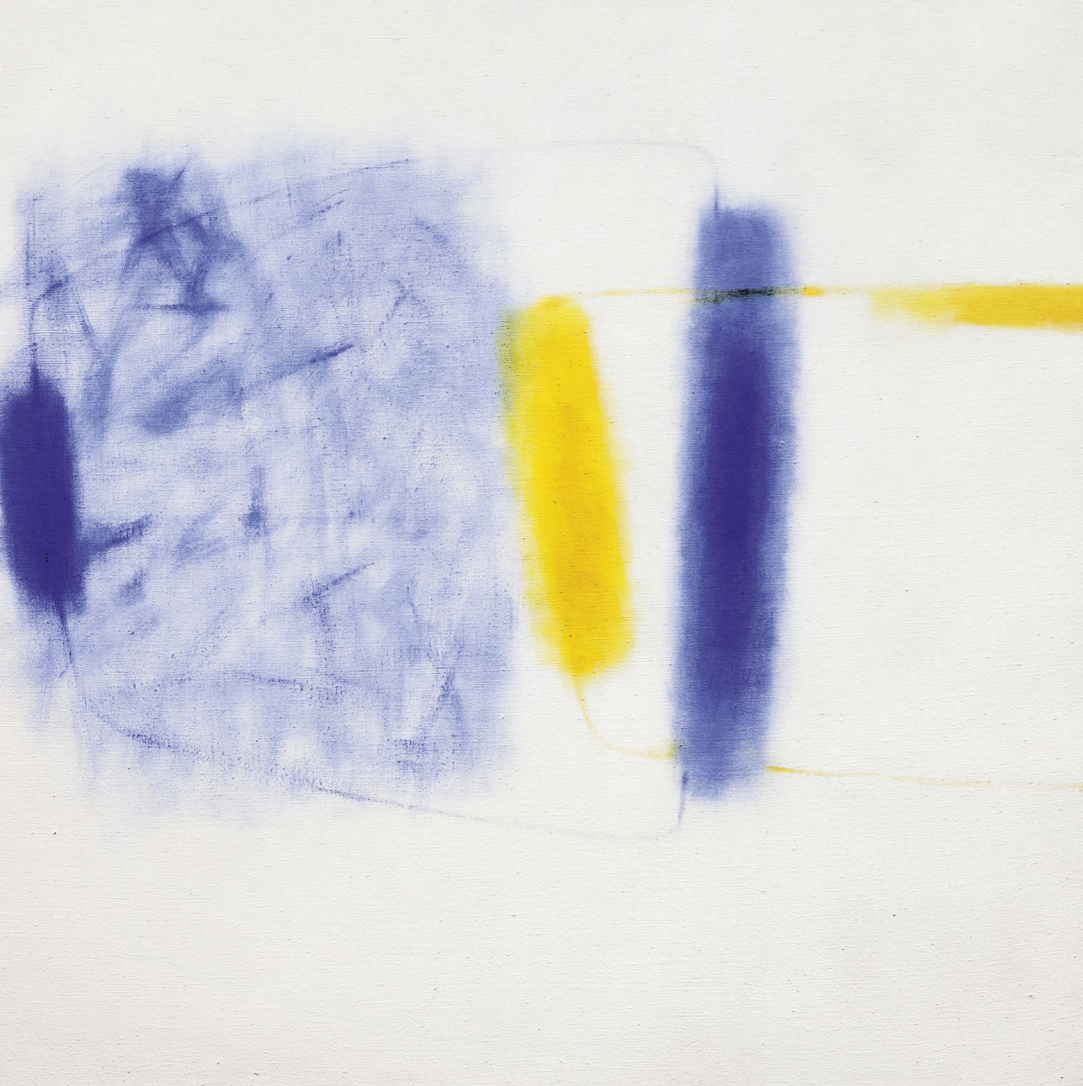
Jak napovídá práce *Bude krajinou až s ránem*, u Hanuše získává zřetelnou úlohu pohyb, jednak pohyb stanovený přírodním rytmem, zde přecházením soumraku do svítání, kdy tma pod náparem světla vydává první, ještě nejasné obrysy, jednak pohyb určovaný vlastním děním obrazu, nezávislým na dění přírodním, jenž vyplývá ze smyslu znázornění jako takového. V mezičase, kdy již mizí noc a ještě nenastává den, zahlédl Hanuš i odvrácenou podobu stínu, k níž jako by se svými obrazy vztahoval, a s níž se průběžně vyrovnával. Je skryta pod oběma souběžnými pohyby, jedním určovaným přírodou, druhým vycházejícím zevnitř nevědomého prostoru.

Říjen 2014

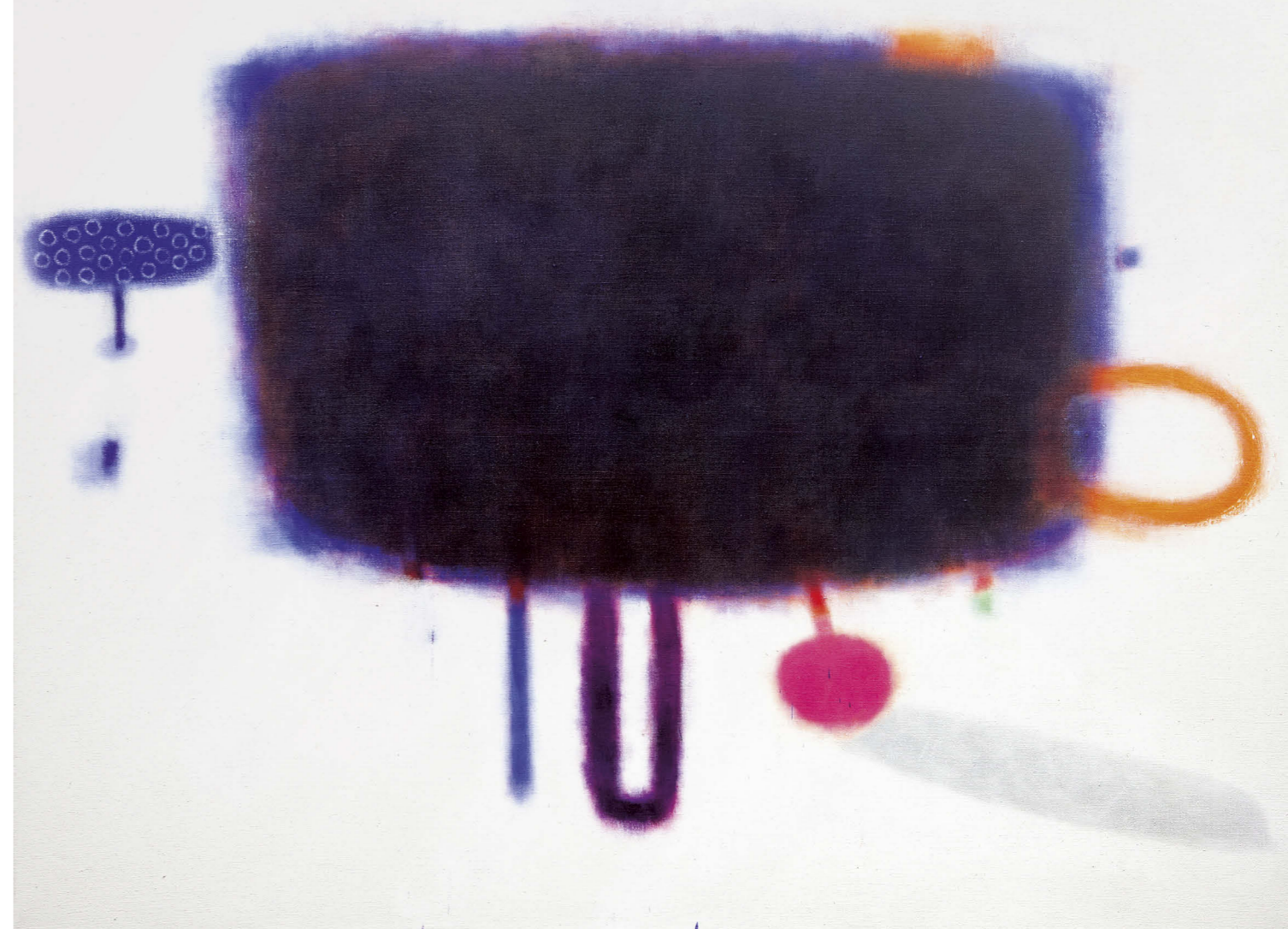
Karel Srp, teoretik a historik umění

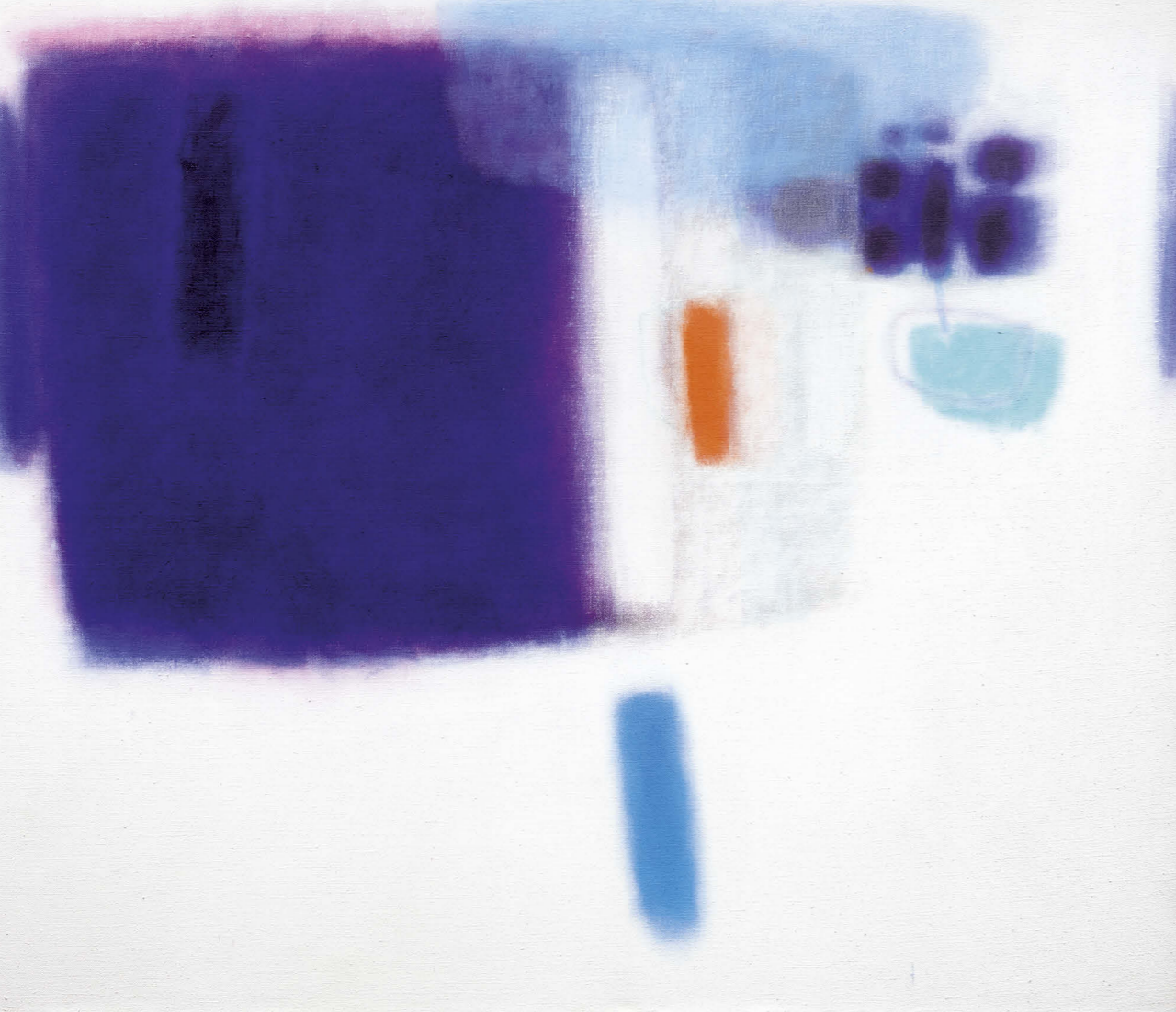
1. Bude krajinou až s ránem
140 x 230 cm, akryl, plátno, 2014

2. Něco jako oblak na okraji gravitačního pole
120 x 140 cm, akryl, plátno, 2014

3. První oblak dotýkaný ze tří stran
140 x 190 cm, akryl, plátno, 2014

4. Přechází sadem
130 x 150 cm, akryl, plátno, 2014

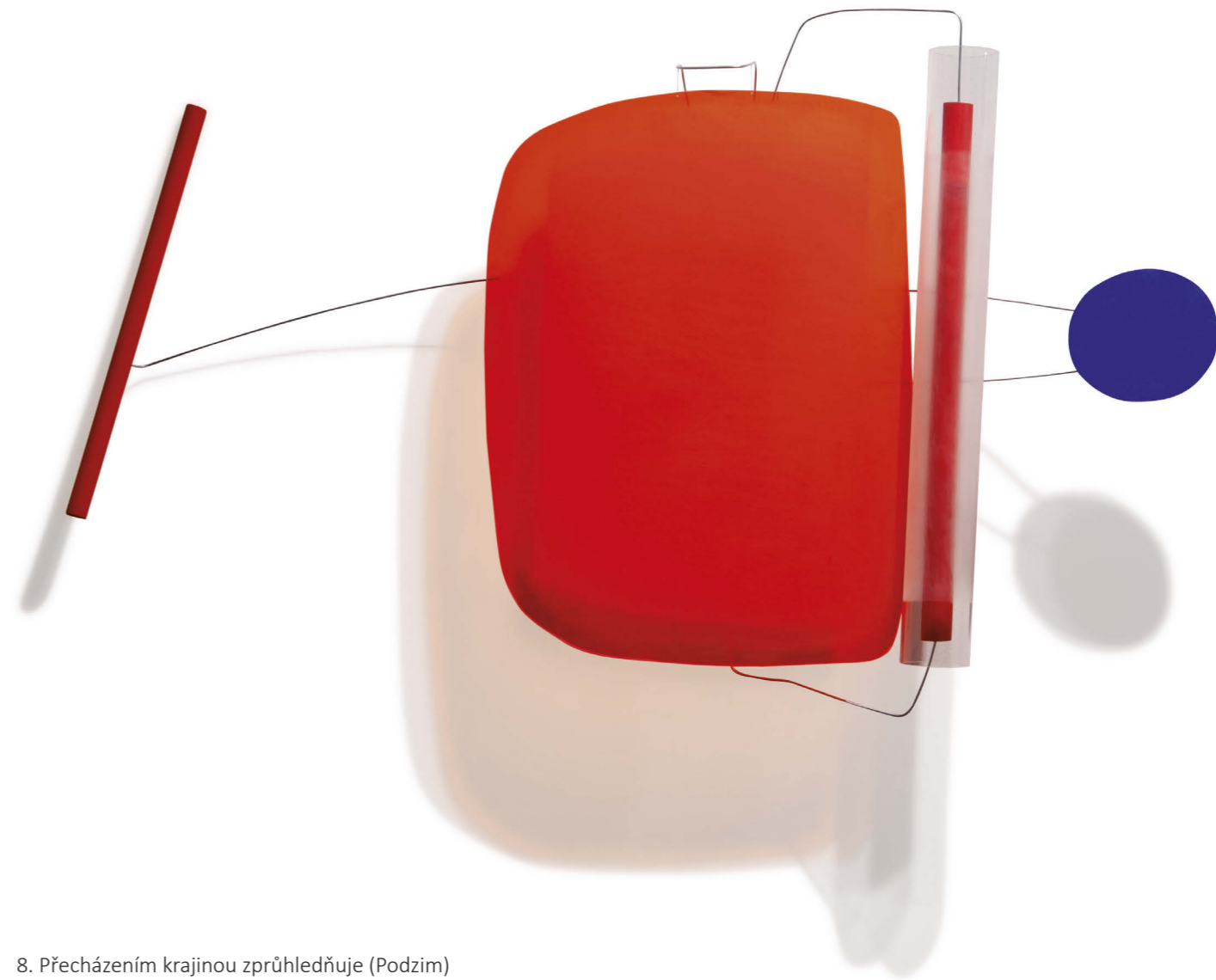
5. Krajinou tenkrát
100 x 120 cm, akryl, plátno, 2014

6. Na okraji jiného ráje
100 x 250 cm (dvoudílný obraz), akryl, plátno, 2014

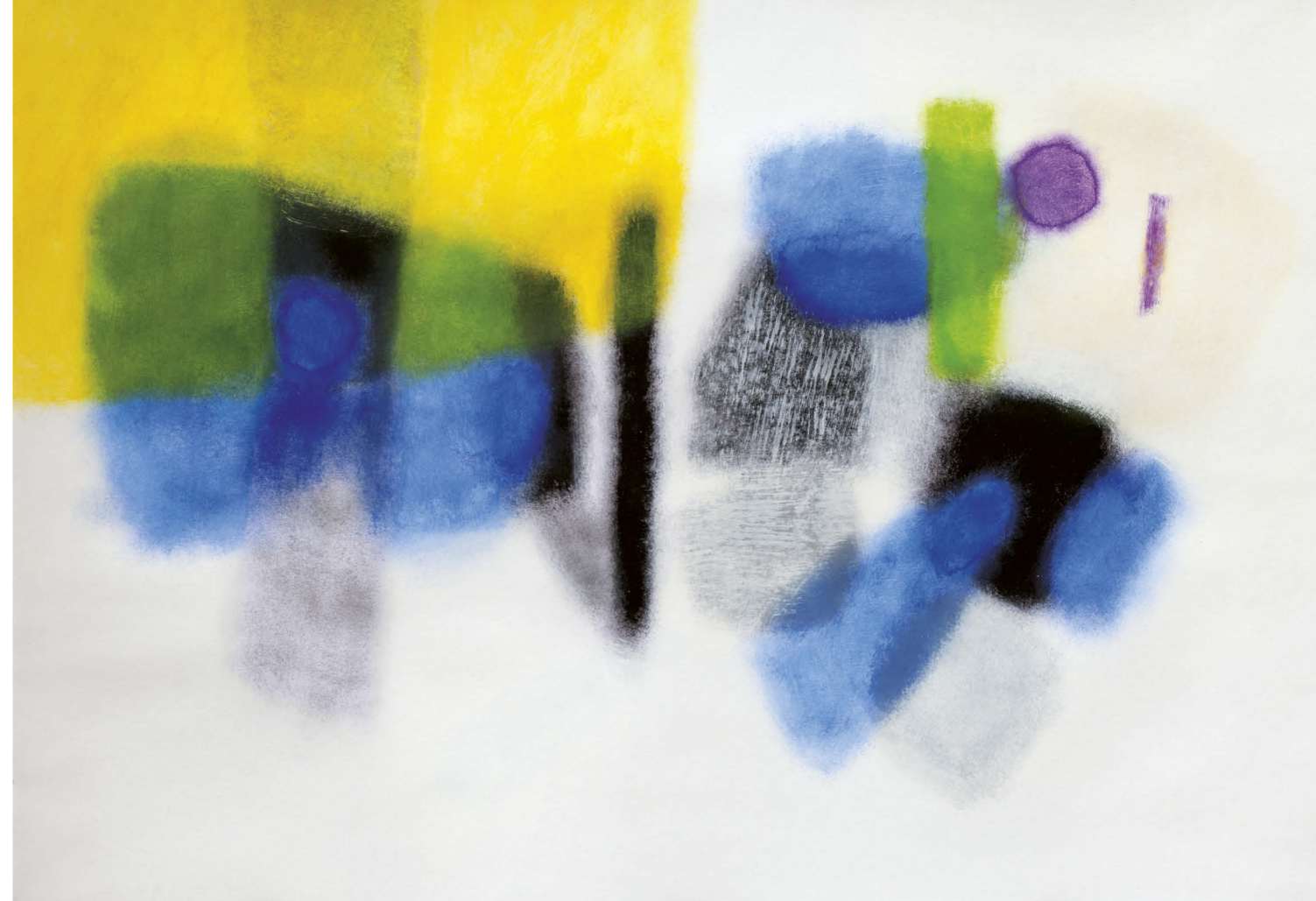
7. Dotýkáním žlutne
56 x 81 cm, akryl, papír, 2014

8. Přecházením krajinou zprůhledňuje (Podzim)
80 x 130 x 16 cm, plexi, dřevo, drát, akryl, 2014

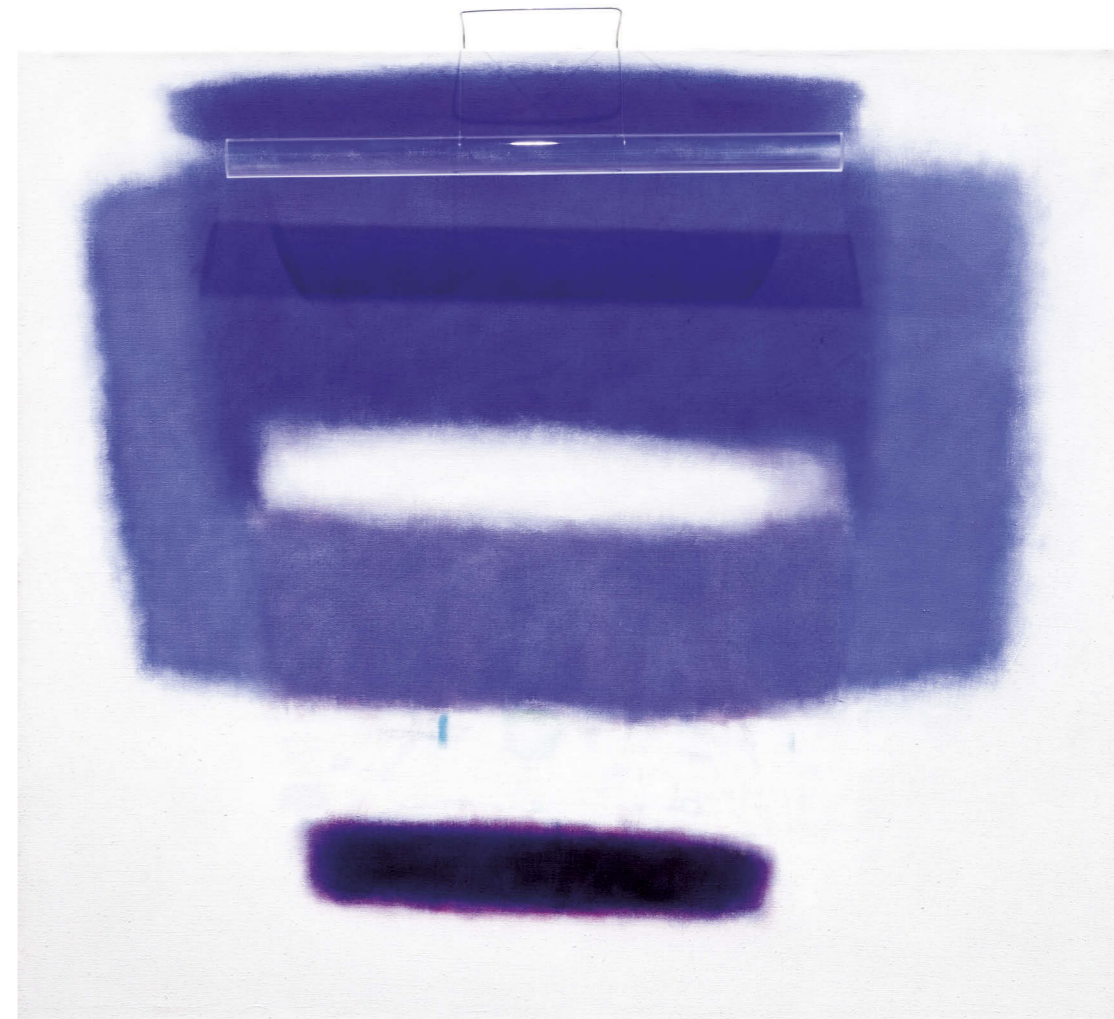
9. Krajina, do které vejdeš až zítra
56 x 81 cm, akryl, papír, 2014

10. Krajina, do které vejdeš až zítra II
56 x 81 cm, akryl, papír, 2014

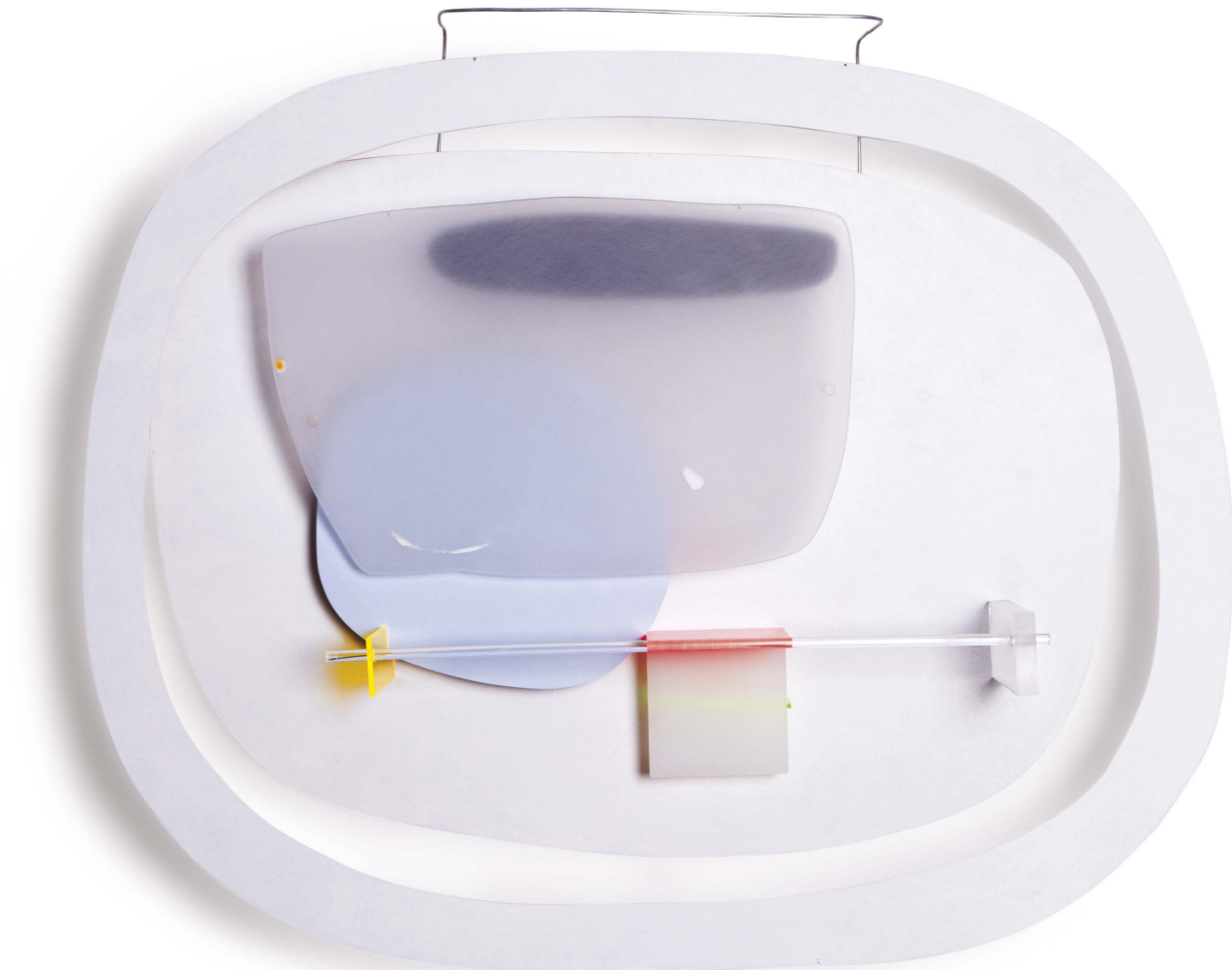
11. Pole vyvažována dvěma oblaky
56 x 130 x 21 cm, plexi, dřevo, 2014

12. Něco jako oblak v mezisvětí
130 x 150 cm, akryl, plátno, 2014

13. Okolo středu průhlední
120 x 120 cm, akryl, plátno, 2014

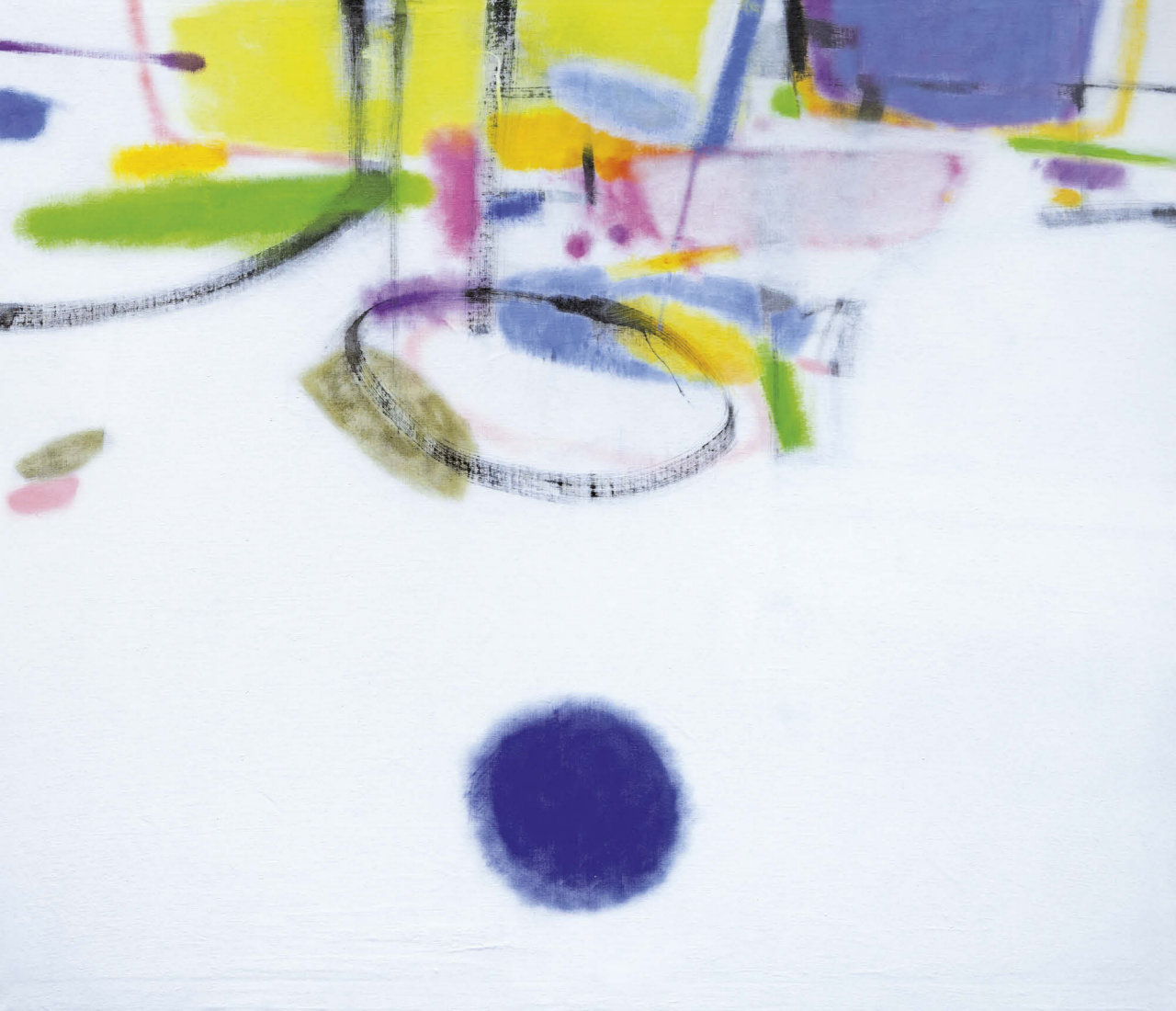
14. Uvnitř rána
66 x 80 x 13 cm, sololit, plexi, drát, akryl, 2014

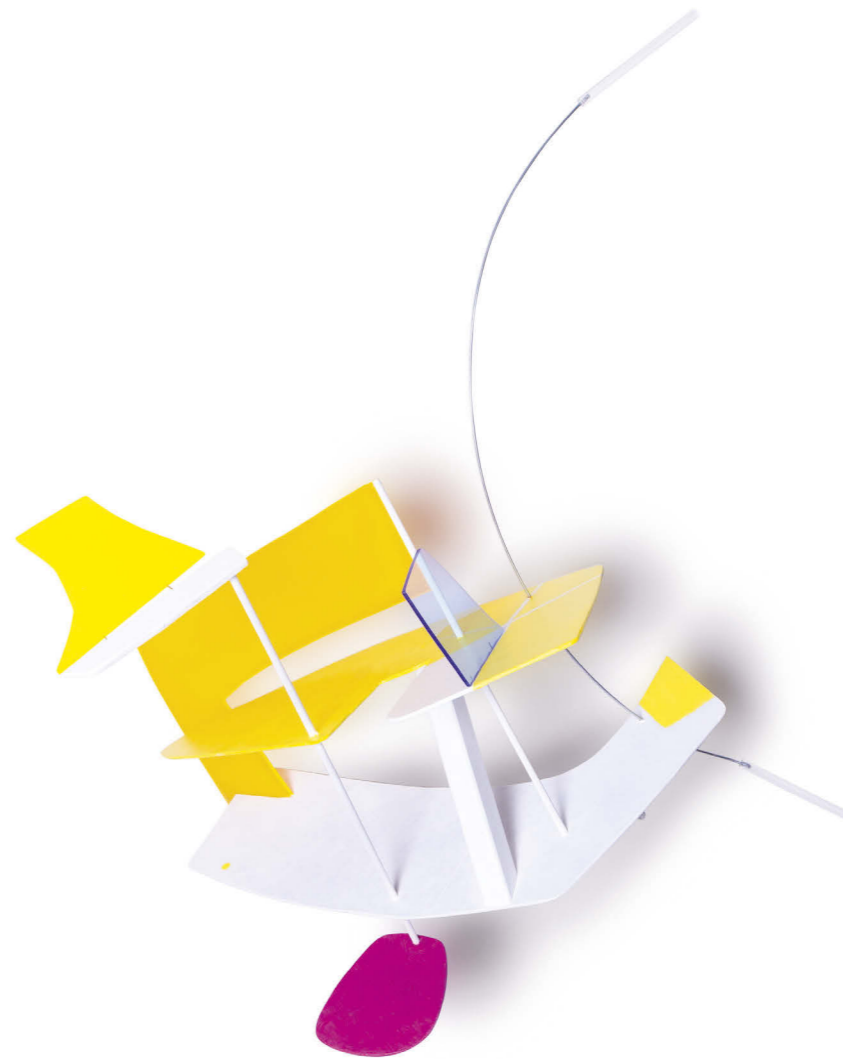
15. Na okraji malé slavnosti
56 x 81 cm, akryl, papír, 2014

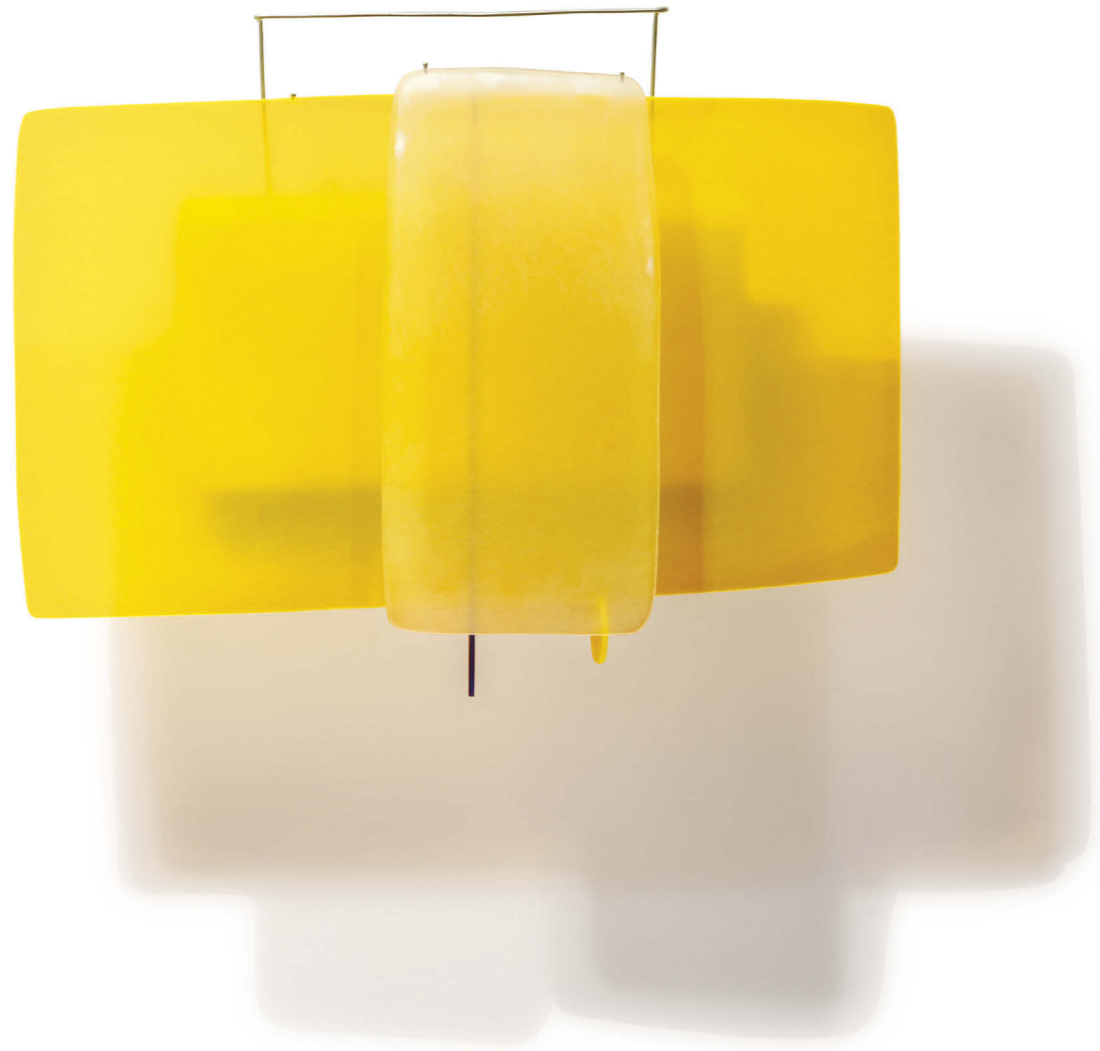
16. U sebe jsou raději
105 x 130 cm, akryl, plátno, 2014

17. Krajina nad modrou skvrnou
130 x 150 cm, akryl, plátno, 2014

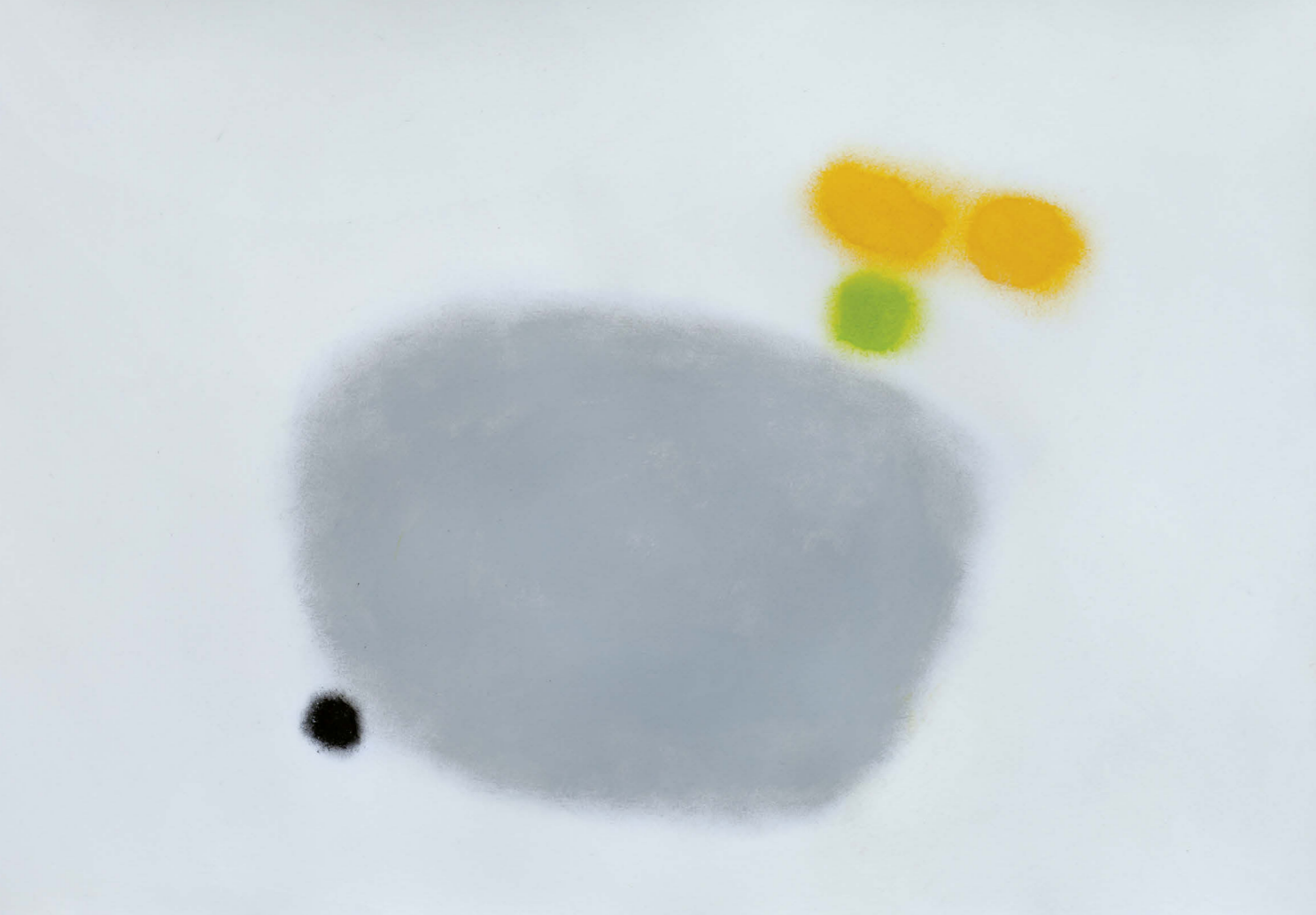
18. Krajina ve stoupání
3D objekt, dřevo, plexi, drát, 2014

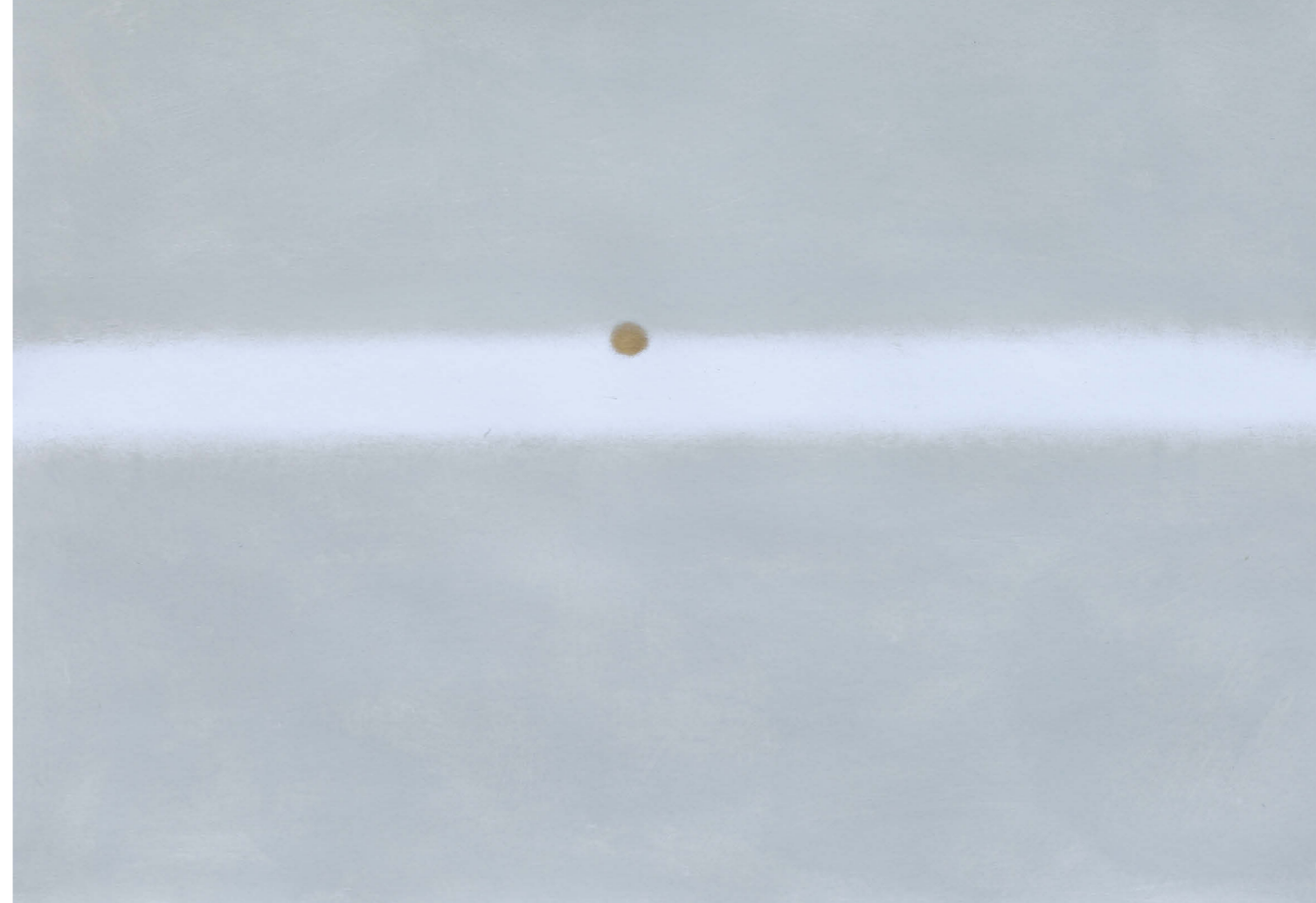
19. Začlonění oblakem IV
36 x 47 x 8 cm, plexi, dřevo, drát, 2013

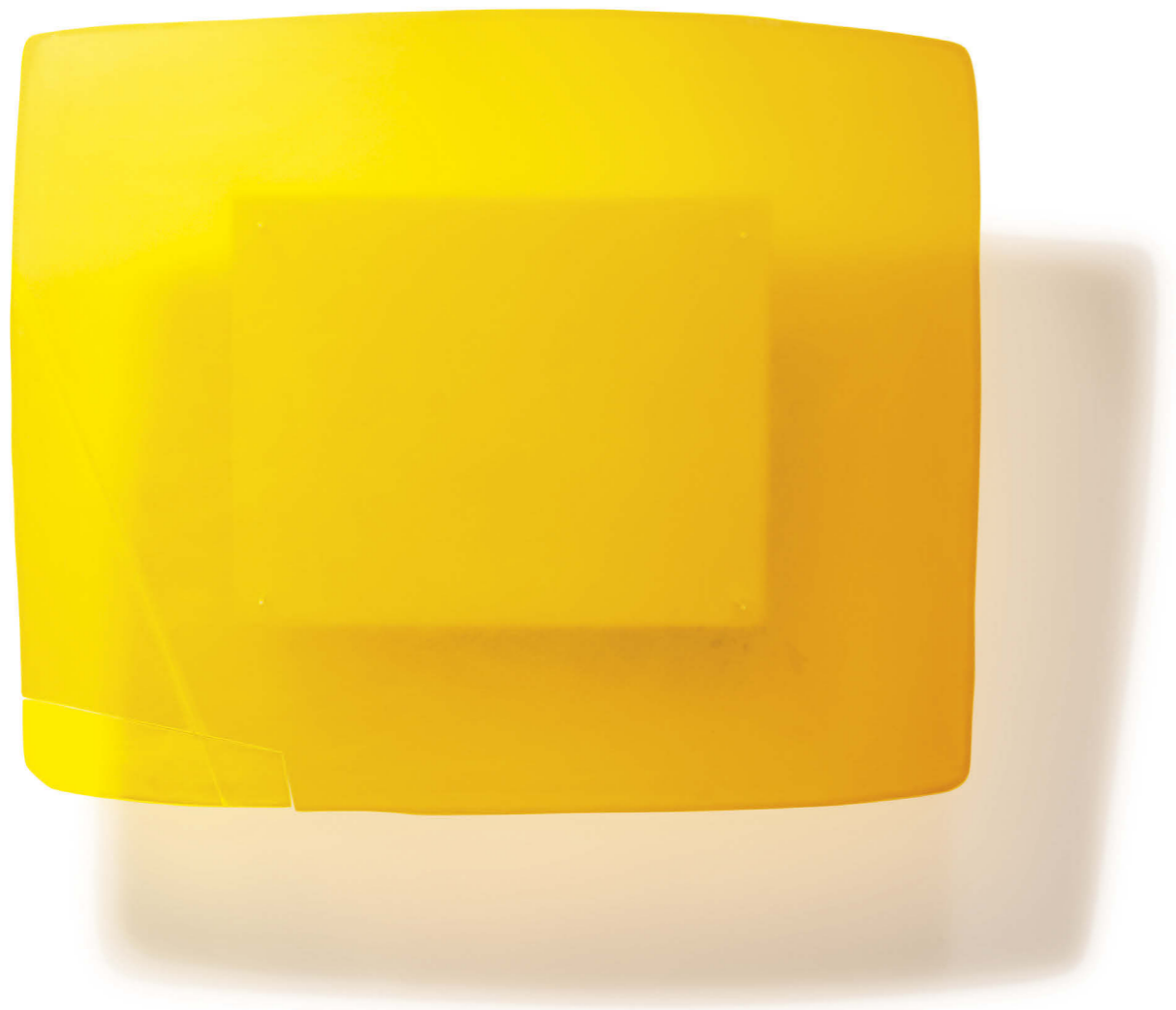
20. Začlonění oblakem I
30 x 50 x 10 cm, plexi, dřevo, drát, 2013

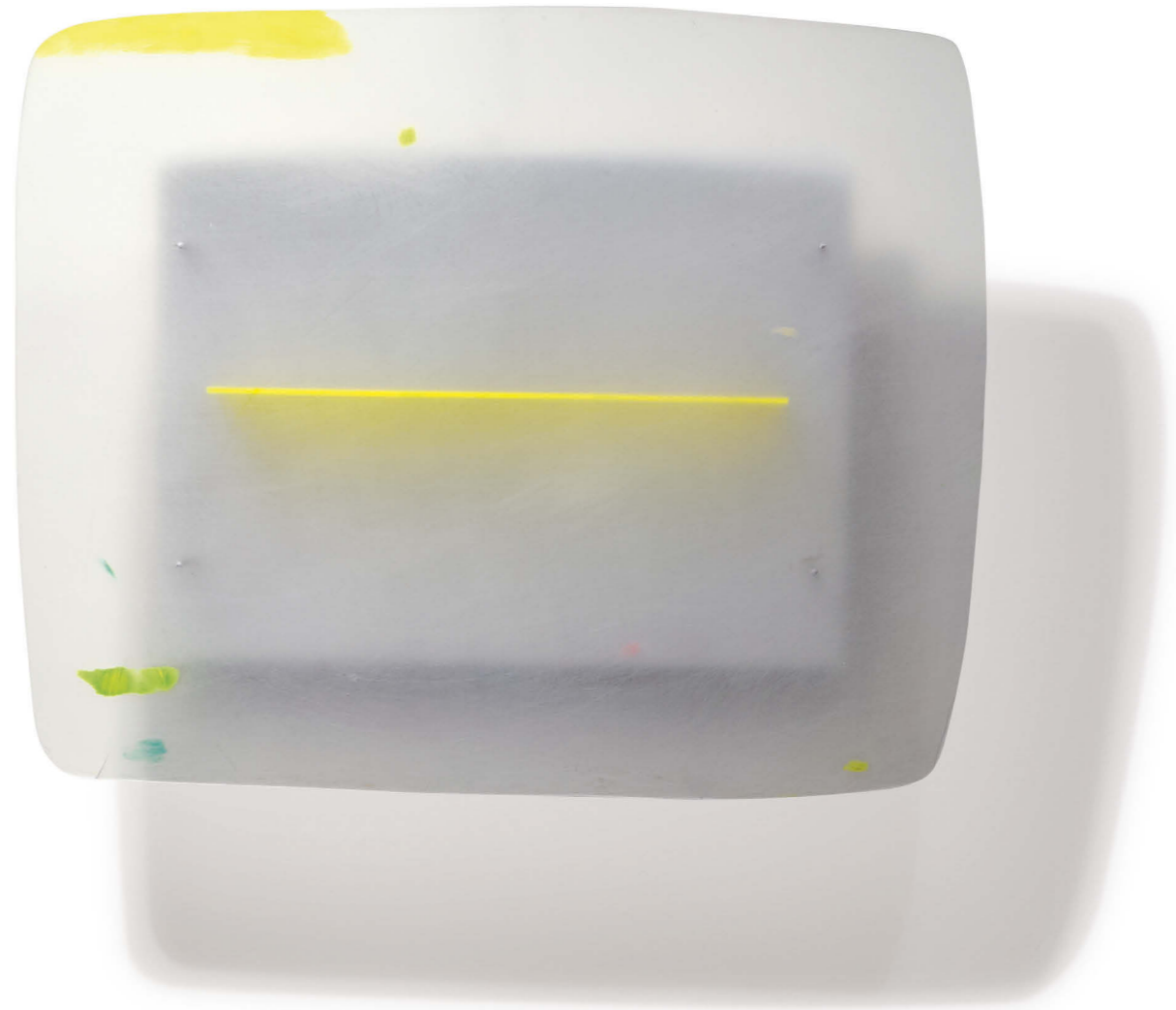
21. Samo na odvrácené straně září
56 x 81 cm, akryl, papír, 2013

22. Krajina krajin
56 x 81 cm, akryl, papír, 2013

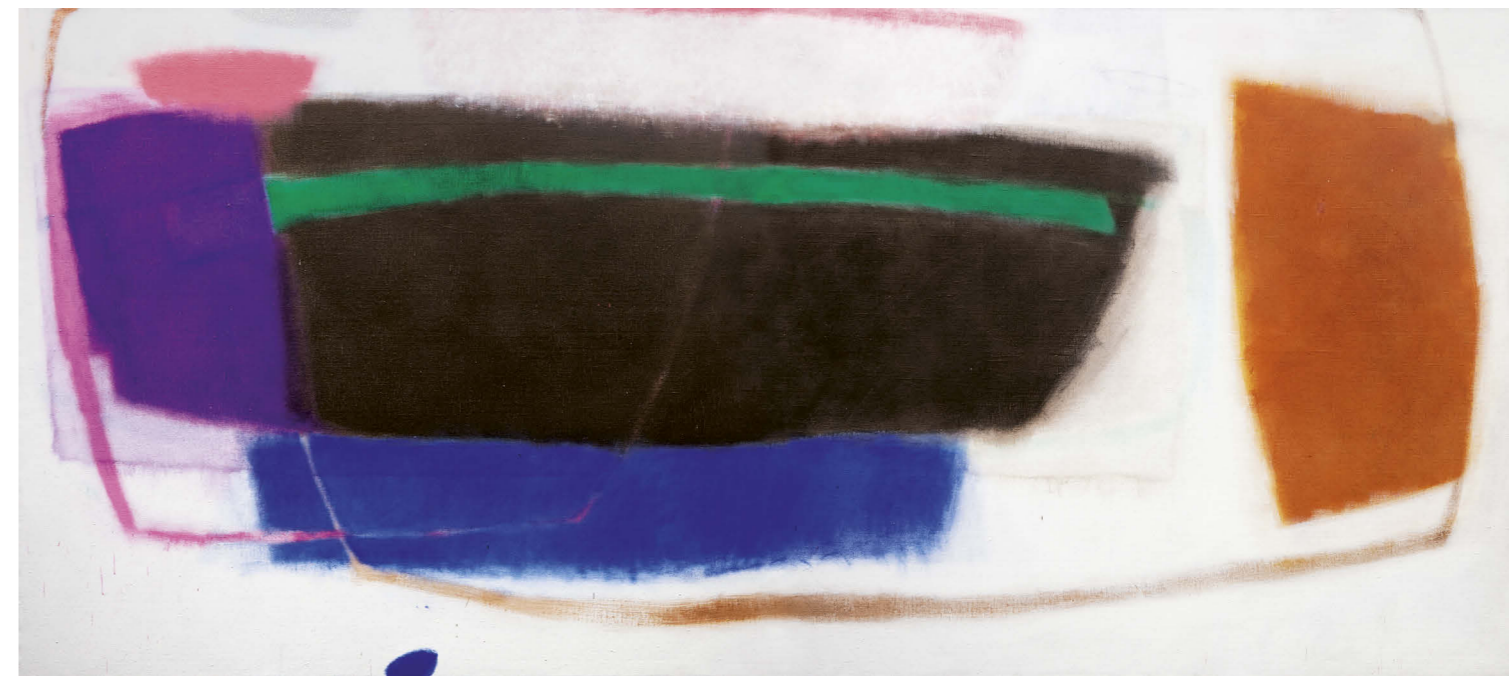
23. Dělené nebe
73 x 88 cm, plexi, dřevo, 2012

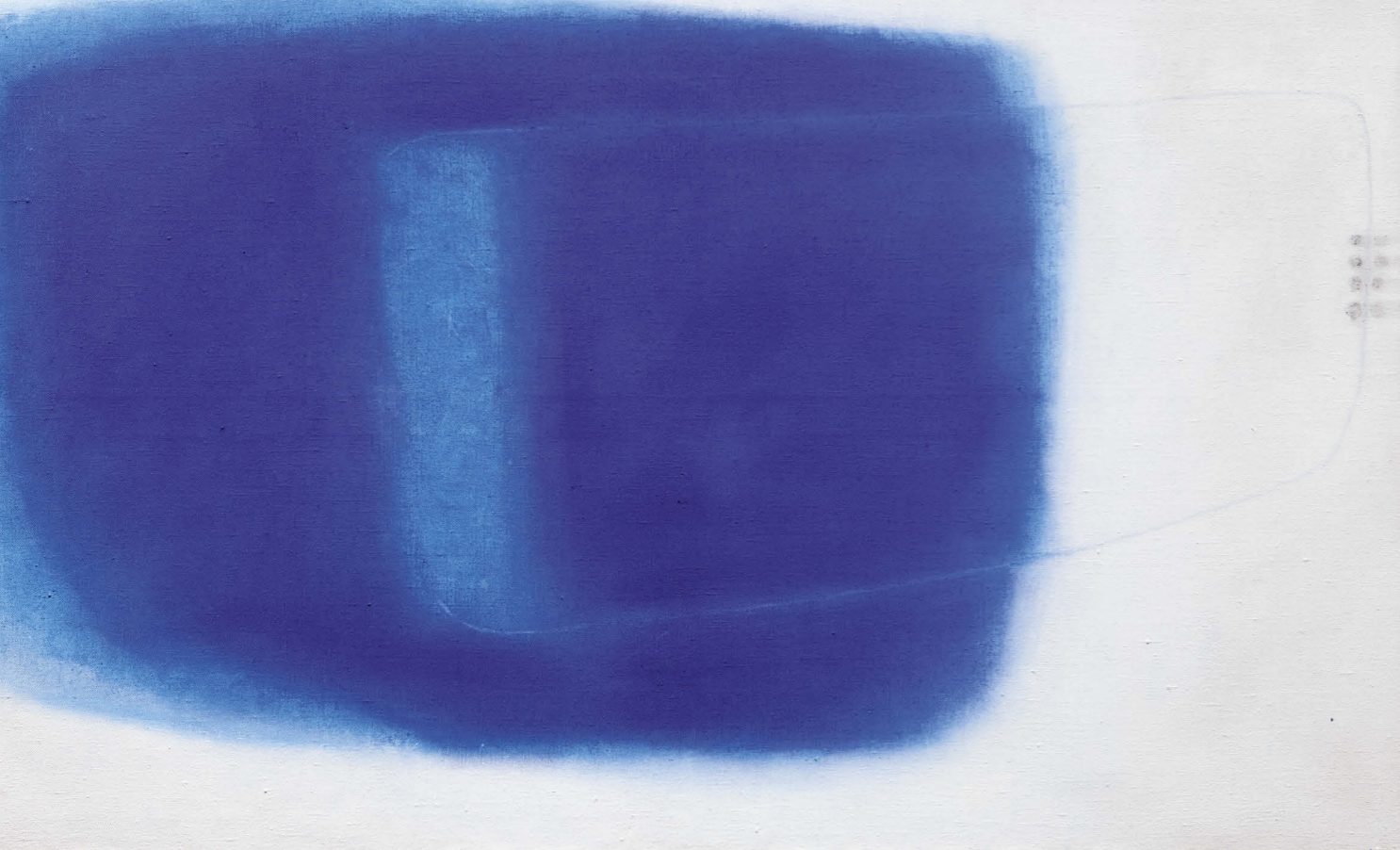
24. Reliktní pole nebe
45 x 55 x 8 cm, plexi, dřevo, akryl, 2012

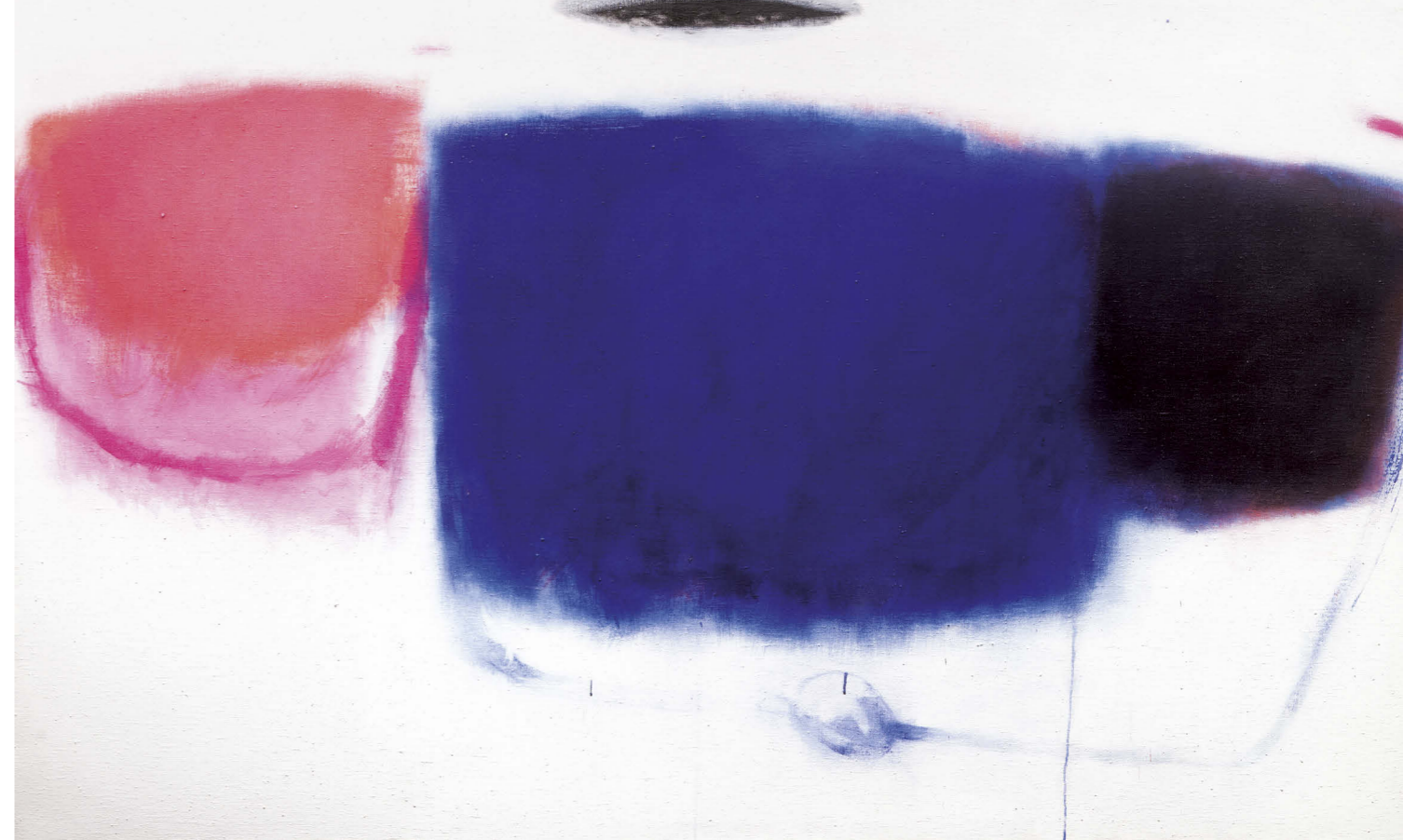
25. Děravý oblak unáší osamocené pole
90 x 130 cm, akryl, plátno, 2011

26. Pole v polích
160 x 360 cm (dvoudílný obraz), akryl, plátno, 2011

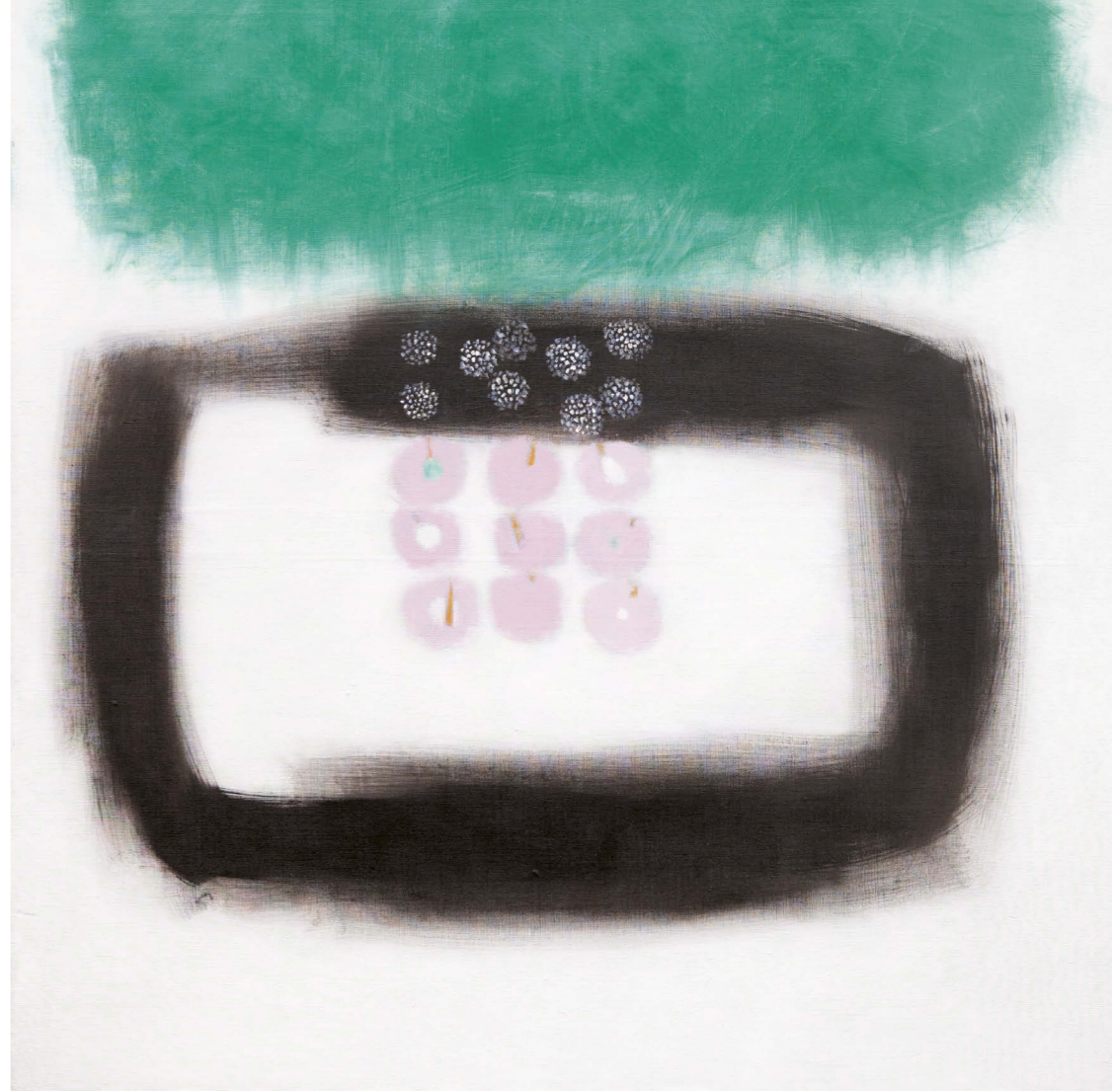
27. Posunutí modrého pole vlivem rotace
90 x 150 cm, akryl, plátno, 2011

28. Trojice – Oblaka
140 x 230 cm, akryl, plátno, 2010

29. Údolí s oblakem
105 x 110 cm, akryl, plátno, 2009

30. Ohraničené tělo sadu
105 x 105 cm, akryl, plátno, 2009

31. Červené tělo krajiny IV
150 x 190 cm, akryl, plátno, 2008

32. Červené tělo krajiny III
150 x 190 cm, akryl, plátno, 2008

33. Červené tělo krajiny
130 x 150 cm, akryl, plátno, 2008

34. Krajina s horizonty
120 x 130 cm, akryl, plátno, 2006

35. Jarní pole
130 x 180 cm, akryl, plátno, 2005

36. Žlutá krajina v mezípolí
110 x 120 cm, akryl, plátno, 2005

37. První pole II
120 x 118 cm, akryl, plátno, 2005

38. Uvnitř II
160 x 195 cm, akryl, plátno, 2003

39. Krajina se žlutými oblaky
56 x 76 cm, olej, plátno, 1987

40. Stromy
56 x 76 cm, olej, plátno, 1987

Vzhůru

Hned po absolvování pražské akademie v roce 1994 se Vladimír Hanuš vrátil do svého rodného kraje v podhůří Orlických hor. Zde stranou uměleckého provozu se od té doby kontinuálně odvíjí jeho tvorba. Přes veškeré obtíže spojené s životem v regionu jej nepotkalo to, co mnohé jiné malíře, kteří po škole odešli mimo centrum, aby je po čase existenční potíže a nezájem okolí přiměly rezignovat na svou tvorbu. Hanuš, který začal studovat později a v době ukončení akademie byl již hotovým umělcem, měl už tehdy jasnou představu o svém budoucím životě a umění. Návrat na Rychnovsko – nejdříve do Skuhrova nad Bělou, pak do Kvasin do starého mlýna, který v roce 1998 podlehl přívalové povodni, a nakonec do rodinného domku, který si postavil na polosamotě nad vsí Debřece nedaleko Skuhrova – pro něj byl důležitou podmínkou a doslova předpokladem jeho další práce. Uvědomoval si, že může být vykoupen i tím, že v jistých obdobích se bude muset živit i něčím jiným než svým uměním. Několik let pak opravdu pracoval jako fotograf v místních novinách a krátce i v dalších zaměstnáních, které s uměním nemají nic společného. Ale rodinné zázemí, bohatý duchovní život, v němž důležitou roli hraje hudba a poezie, kterou i sám píše, a zejména každodenní fyzické prožívání krajiny, mu vždy pomáhaly překonávat materiální těžkosti. A představují i základ a oporu jeho umění, které nepotřebuje vnější impulsy z aktuálního dění na výtvarné scéně, jemuž je ostatně dosti vzdáleno.

V Hanušově tvorbě, velmi konzistentní a sevřené, lze vysledovat několik trvale přítomných principů obsahových i formálních. Je to například specifická barevnost, často velmi intenzivní, kdy barvu pojímá jako zdroj energie proudící z obrazu směrem k divákovi, dále reflexe vlastních snů, osobitá spiritualita či odkazy ke krajině nebo k létání, kterému se kdysi věnoval jako pilot větroňů a dodnes se o něj zajímá. Tyto principy se v jednotlivých obdobích jeho práce objevují a pak zase mizí, aby se za nějaký čas vynořily v poněkud pozměněné podobě či v jiném kontextu. Platí to i pro konkrétní motivy, např. oblé plošné útvary s rozestřenyými okraji nebo různé typy ornamentálních struktur. Díky tomuto způsobu práce má Hanušova tvorba onu zmíněnou vnitřní jednotu a zároveň i jasně patrný vývoj. Při retrospektivním pohledu lze dokonce konstatovat, že téměř každý rok přichází s novým cyklem obrazů. Zároveň platí, že v každém novém období jako by byla obsažena i všechna předchozí. Nebo jinými slovy: zdá se, že v jeho tvorbě lze vyzorovat jistou gradaci, kdy se stále vrací ke svým podstatným tématům a motivům a pokaždé je dokáže uchopit ještě jinak a se stále větší výrazovou silou.

Jedna z těch výraznějších změn, zhruba vyznačující i časový horizont této výstavy, přišla v roce 2005. Rozsáhlý cyklus Otisky krajin z předchozího roku byl založen na živém gestickém rukopisu přes sebe vedených tahů štětce, od té doby však začaly převažovat větší plochy barev. Na počátku barva pokrývala celou plochu plátna, pak se objevila základová bílá, která postupně zabírala stále více formátu obrazu. Naopak ony obrazce nepravidelně oblých tvarů se zmenšovaly a nabývaly na rozmanitosti v barvě a rukopisu, od hladkých po vnitřně strukturované, od sytých a nabitých vnitřní energií po transparentní, od plných po obrysové a dokonce je vytvářel v jiném

materiálu – barevném plexisklu, které předstupuje před obrazovou plochu. Tato různorodost mu umožnila rozšířit i způsoby jejich vzájemného vztahování. Začal pracovat s jejich překrýváním a barevnými průniky, což se pak u plexiskel s jejich barevným světlem dostalo ještě další rozměr, když barva se do obrazu dostává jiným, nemalířským způsobem. Jindy pracuje s efektem protisvětla, jež diváka oslňuje a v němž se předměty doslova rozpouští. Světlo také vytváří ony aurální okraje polí, v nichž se někdy proměňuje jejich barevnost. A někdy je k barevnému tvaru – oblaku přiřazen i jeho šedý transparentní stín v základní, pro Hanuše velmi důležité dualitě země – volný prostor, respektive zemská tíže – vznášení se či létání. Jinou verzí této duality je vztah oblak – pole, a sice ve významu skutečného pole, nebo – jak se někdy objevuje v názvu jeho obrazů – „těla krajiny“. Hanuš se samozřejmě již dávno odpoutal od předobrazu reálné krajinné scenerie a jeho obrazy a objekty se staly jakýmsi abstraktními modely situací. Zároveň ale nemusí být nutně a vždy doslovným záznamem prožitého, ostatně pojem „model“ odkazuje k budoucnosti jako něco potenciálně možného. V případě jeho prostorové tvorby, která tvoří druhou linii jeho díla souběžnou s tou malířskou, je dokonce „model“ klíčovým termínem. Od svých studií na pražské akademii totiž vytvářel konstruované objekty téměř architektonické povahy, které byly výtvarnou parafrází určité situace či dynamického děje. Nabývaly různé podoby od raného klíčového objektu *Místo* (1991), jehož základem byl komplikovaný průnik krychle tvořené pravouhlým rastrem bílých špejlí a diagonální struktury různobarevných plastových brček, přes monumentální *Místo, nad kterým jsme (kroužice) zprůhlednili* z roku 1997 na kruhovém půdorysu až třeba po počítačové vizualizace landartových intervencí do krajiny v okolí svého domu. Nejčastěji však jde o drobnější konstelace různých lineárních a třírozměrných prvků, v nichž klíčovou roli sehrává právě barevné plexisklo jako Hanušův erbovní materiál.

Jednu z oněch modelových dynamických situací lze vyzorovat i na obrazech z poslední doby, které jsou představeny na této výstavě. Souvisí s již zmíněným přibýváním bílé. Obrazce jsou často asymetricky rozmístěny v horní polovině formátu, někdy přímo přimknuty k jeho hornímu okraji, jako by popíraly klasické principy malířské kompozice. Obrazu pak dominuje bílý podklad jako symbolické vyjádření nekonečného prostoru. Tyto obrazy lze interpretovat jako další z Hanušových návratů k motivu vznášení se a stoupání v celé škále otevřených významů, odvozených z jeho zkušenosti s létáním, z jeho snů, nebo událostí v krajině. Asi nelze očekávat, že by se Hanušova tvorba někdy v budoucnosti rozplynula v „nirvané“ bílého monochromu, na to je až příliš bytostným malířem a koloristou. Spíše bude následovat další z jeho typických vývojových posunů, integrujících něco z jeho předchozí tvorby. Ale samotná trajektorie jeho umění, odvíjející se mezi abstraktním a figurativním pólem jen na základě své vnitřní logiky, je stejně zajímavá jako vlastní výstupy ve formě jednotlivých obrazů a objektů. A to i z toho důvodu, že podobně jako létání na větroních opisuje pohyb po stoupavé spirále ke stále komplexnějším a výtvarně působivějším syntézám.

Marcel Fišer, teoretik a historik umění

Vladimír Hanuš

Narozen 19. května 1961 v Rychnově nad Kněžnou. S manželkou Jitkou a třemi dětmi žije v Debřecích u Skuhrova nad Bělou.

Studia	2008	Obrazy a modely krajín, Horácká galerie v Novém Městě na Moravě		Smolíková, Lucie Svobodová, Radek Váňa, Simona Vladíková)	2006	Zátiší, Galerie moderního umění v Hradci Králové (katalog, text Martina Vítková)
1976–80 Gymnázium v Rychnově nad Kněžnou						
1980–82 Hotelová škola, Turnov	2009	Těla polí, Galerie V zahradě, Kolín	1997	Umělecká beseda 1997, Mánes, Praha (katalog, text Eva Petrová)	2007	Členská výstava Umělecké besedy, Muzeum a galerie Orlických hor, Rychnov nad Kněžnou, Novoměstská radnice, Praha, Galerie výtvarného umění v Mostě (katalog, text Eva Petrová)
1988–1994 Akademie výtvarných umění v Praze (1990, 1992–1994 prof. František Hodonský, 1990–1992 prof. Karel Malich)	2010	Oblaka z těl polí, Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, Praha	1998	Umělecká beseda 1998, Mánes, Praha (katalog, texty Jiří Šetlík, Olbram Zoubek)		
	2013	Přístupování k polím, Východočeská galerie v Pardubicích	1999	Kolorismus v českém výtvarném umění, Galerie výtvarného umění Litoměřice (katalog, text Eva Petrová)	2010	Pocta Bohuslavu Reynkovi, Umělecká beseda, Galerie výtvarného umění v Havlíčkově Brodě (katalog, texty Richard Drury, Rudolf Matys)
Samostatné výstavy	2014	Krajina zevnitř. Práce z let 1991–2014, Galerie výtvarného umění v Náchodě (monografie k této a následující výstavě, text Marcel Fišer)	1999	Arte contemporanea ceca dalla collezione Gallerie Klatovy–Klenová, Civica Raccolta del Disegno di Salò, Salò (katalog, texty Marcel Fišer, Miroslava Hajek ad.)	2013	V umění volnost, Členská výstava Umělecké besedy, Clam-Gallasův palác, Praha
1993 Orlická galerie, Rychnov nad Kněžnou	2014	Krajina zevnitř. Práce z let 1991–2014, Galerie výtvarného umění v Chebu	2000	Umělecká beseda 1999/2000, Mánes, Praha (katalog, texty Antonín Hartman, Ludmila Kybalová)	2013	Uvnitř barev, Umělecká beseda, Zámecká jízdárna v Litomyšli
1994 Galerie Via Art, Praha			2000	Via 2000, Galerie Via Art, Praha (katalog, texty Tomáš Butta, Zdeněk Freisleben, Marek Pokorný)	2013	Ze středu ven, Západočeská galerie v Plzni
1995 Orlická galerie, Rychnov nad Kněžnou			2001	Magie barev, Galerie moderního umění v Hradci Králové (katalog, texty Martina Vítková, Petra Finfrlová)	2014	Krajinou (nejen) Bohuslava Martinů, Městské muzeum Česká Třebová
1995 Tu a tam, Galerie Via Art, Praha (s Jitkou Anlaufovou; katalog, text Zdeněk Freisleben)						
1997 Měsíc v zahradě, Galerie Via Art, Praha	Skupinové výstavy		2003	Svět jako struktura, struktura jako obraz, Galerie U Bílého jednorožce v Klatovech, Galerie Klatovy / Klenová (katalog, texty Jaroslav Vančát, Aleš Svoboda)		Zastoupení ve veřejných sbírkách Galerie moderního umění Hradec Králové, Galerie Klatovy / Klenová, Východočeská galerie Pardubice, Horácká galerie v Novém Městě na Moravě, Orlická galerie v Rychnově nad Kněžnou
1998 Vladimír Hanuš 1988 – 1998, Východočeská galerie v Pardubicích (katalog, text Vít Bouček)	1988	Studenti AVU, Fakulta žurnalistiky UK, Praha	2003	Čehu musdienu gleznieciba, Pragás - Rigas makslas dialogs / Dialog umění Prahy a Rigy / Prague – Riga Art Dialogue, Latvijas Mākslas Akadēmija, Riga (katalog, texty Jiří Šetlík ad.)		Granty, rezidence
1998 Zámek Klenová, Galerie Klatovy – Klenová (s Lubomírem Čermákem)	1992	Mezi nebem a nocí, PKC Ženské domovy, Praha	2004	Umělecká beseda 1863 – 2003, Městská knihovna, GHMP (katalog, texty Eva Petrová, Ludvík Ševeček)	1996	The Pollock-Krasner Foundation, New York, roční pracovní stipendium
1999 Atoly, detaily, Galerie Via Art, Praha	1993	Malba na papíře, Dům umění Znojmo	2005	Umění a příroda, Šumava Adalberta Stiftera, výsledky malířského sympozia, Galerie U Bílého jednorožce v Klatovech, Galerie Klatovy / Klenová	2005	Klenová, pracovní pobyt v rámci sympozia Umění a příroda, Šumava Adalberta Stiftera
2000 Galerie Esprit, Plzeň (s Lubomírem Čermákem)	1994	Nová jména, Galerie Václava Špály, Praha (katalog, texty Antonín Hartmann, Marie Klimešová, Mahulena Nešlehová)			2006	Oberpfälzer Künstlerhaus, Schwandorf (Německo), měsíční rezidence
2000 Galerie U Zámecké brány, Valtice	1994	Výstava diplomantů AVU, Novoměstská radnice, Praha				
2000 Galerie Široký dvůr, Veselí na Moravě	1994	Jinde a v čase, Státní galerie výtvarného umění v Náchodě (katalog, text Miroslav Petříček, Otto M. Urban, Tamara Bissell, Ladislav Soukup)				
2001 Jiné okraje, Dům U Jonáše, Východočeská galerie v Pardubicích	1995	Umělecká beseda 1995 (jako host), Mánes, Praha (katalog, text Eva Petrová)				
2002 Galerie města Trutnova	1996	I. nový zlínský salon, Zlín (katalog, text Ludvík Ševeček)				
2003 V zahradách, Galerie Via Art, Praha	1996	Umělecká beseda 1996 (jako host), Mánes, Praha (katalog, texty Miloslav Chlupáč, Eva Petrová)				
2007 Zámek Litomyšl, v rámci festivalu Smetanova Litomyšl	1997	Paralleles Prague–Paris / Paralely Praha–Paříž, České centrum, Paříž (katalog, texty Tereza Bruthansová, Anděla Horová, Martina Pachmanová, Marta				
2007 Obrazy a modely krajín, Galerie moderního umění v Hradci Králové (katalog k celé sérii výstav, text Martina Vítková)						
2007 Obrazy a modely krajín, Muzeum a galerie Orlických hor, Rychnov nad Kněžnou						

Vydal: European Arts Investments s.r.o.
u příležitosti výstavy Vladimír Hanuš – Na okraji ráje, v galerii European Arts, listopad 2014

Text: Marcel Fišer, Karel Srp, Albert Trnka
Grafická koncepce: Lucie Koubová, Miloš Svoboda, Miroslav Vavřina
Foto: Miloš Svoboda
Zlom a reprodukce: Franklin s.r.o.
Tisk: Tiskárna Protisk s.r.o.
©European Arts Investments s.r.o. 2014

